

Стопанинът ѝ турчинъ повиква за майсторъ устабаши Тодоръ. Последниятъ работилъ година, направа воденицата по солидностъ и удобства първа по Тунджа. Съ умението си той така задоволява стопанина ѝ, че последниятъ отъ благодарностъ нарежда: воденицата цѣлъ месецъ да мели храна и дѣдо Тодоровото семейство да прибира уема отъ смлѣното брашно. Обаче управительтъ-бей не забравя бѣгашия отъ фабричната ангария устабашия. За да го залови и принуди отново да работи, разпорежда нощемъ полицията да обисква кжщата му. Най-голѣмата дѣдо Тодорова дъщеря до скоро разправяше: „Често пжти посрѣдъ нощъ свѣтваше на кжщнитѣ ни „пенджери“ (прозорци) и — какво да видимъ? — турски заптии прескачаха пжтния ни дуваръ. Отъ страхъ ние всички въ леглото писвахме въ небеса, „тети“ неусѣтно се измѣкне изъ губера, въ тъмнината прескачаше презъ дувара, покачваше се на комшийската круша, дето често осѣмваше“.

Полицейскитѣ преследвания се усилятъ. Отъ честитѣ ненадейни обиски той не е можалъ вече тайно да работи и, преломенъ отъ преследвания и семейни бедствия, най-сетне решава да изпрати човѣкъ при бея съ молба срещу свършената му въ фабриката майсторска работа да му заплатятъ поне 1,000 гроша. На молбата му обаче беятъ отговаря: „Ако желае да стои срещу пищова ми, нека дойде и иска“.

Съ време семейството му нараства още повече, а заедно съ това и сиромашията му. Отъ беева отговоръ той се отчайва свършено, не е знаелъ вече, какво да прави съ челядъ и съ занаятъ. Озлобенъ отъ притисналото го несносно материално положение, за да се избави отъ преследване и отъ нѣкоя по-голѣма напастъ, споредъ тогавашния еснафски обичай, решава да се откаже официално отъ занаята си. Единъ день се облича празнично, взема си теслата — знакътъ на професията, забучва я изодзадъ въ бѣлия си поясъ — какъвто е носилъ винаги, както всички стари сливенци, отива въ аянския конакъ, предупрежда властитѣ и предъ тѣхъ, начело съ управителя Мустафа-бей, изважда теслата отъ пояса си въ знакъ на отказъ отъ упражнявания си дотогава занаятъ, „хаква“ я съ острието въ дъсченото дюшеме на конака, като на всеуслишание казва: „Отказвамъ се!“ Следъ тоя скръбенъ тържественъ актъ дѣдо Тодоръ спира упражнението на дотогавашния си занаятъ; беятъ прекратява обискитѣ, обаче